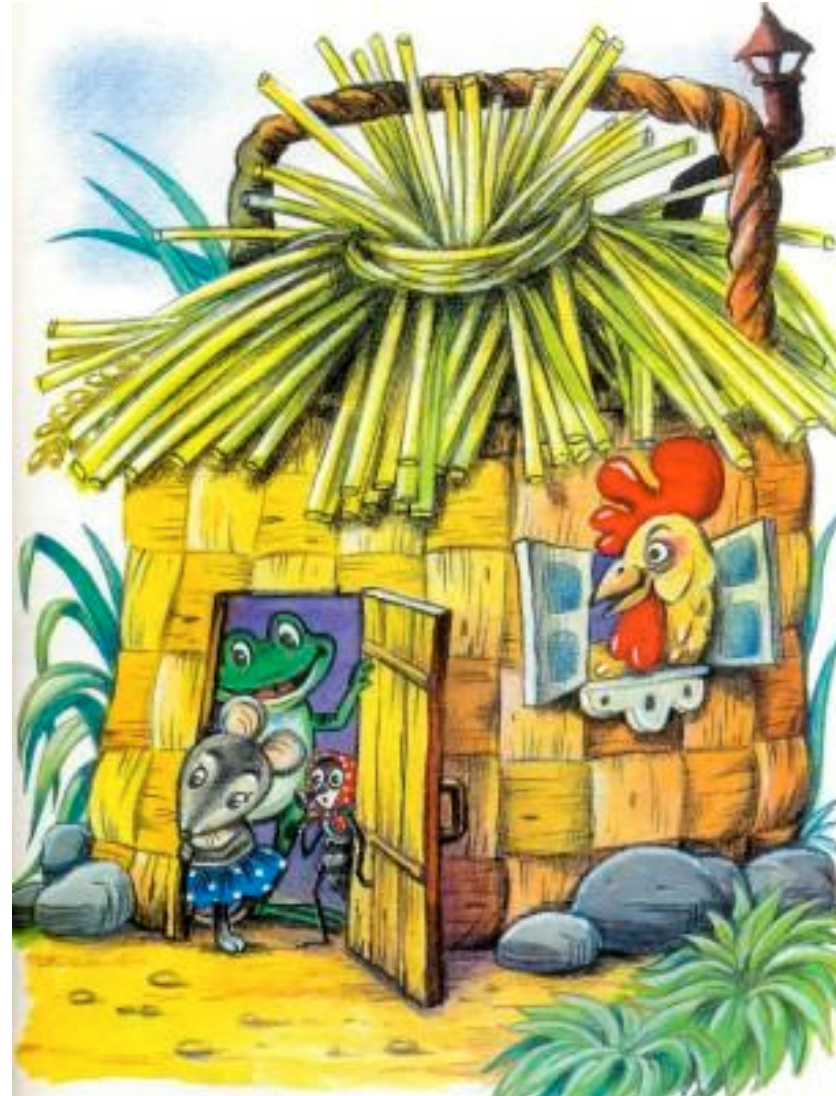

בית לכולם

כתב וצייר

וו. סוטייב

הזבוב פתח חלון.
"אני חי כאן. זבוב-זומזוב. ואתה מי?"
"אני עכבר-אפרפר. תן לי לחיות בבית הזה."
חשב רגע הזבוב ואמר "בוא, כנס. תוכל גם אתה לגור
כאן."
והתחילו לגור שניהם ביחד.

עף לו זבוב ביער, עף והתעייף. התיישב על ענף והביט
סביב. והנה רואה – סל גדול עומד, מכוסה בקש – ממש
בית!
עף הזבוב לסל, סיבב מעליו, הציץ פנימה וקרא "הנה בית
בשבילי! אין אף אחד בפנים! כאן אחיה!"
התיישב הזבוב בסל-בית, סידר דלת, חלון והכל יפה
בפנים. חי בו בנחת.
וביער רץ עכבר קטן. הוא מצא את הבית. "איזה בית יפה!
מי גר כאן?" שאל העכבר.

"אני צפרדע- קרקרע. תנו לי לגור אתכם בבית הזה."
הזבוב והעכבר הביטו זה על זה ואמרו "בבקשה
כנסי-נא!"
בשניים נעים. ובשלושה עוד יותר טוב. והם חיו בבית
ביחד, בשלום, בנעימות.

ירד גשם, וכאשר פסק, מאין-שהוא הופיעה צפרדע.
פלופ-פלופ דילגה אל הבית, צלצלה בפעמונית "דין-דין"
ושאלה "קרר-קרר. מי גר בבית הזה?"
נפתח החלון והציצו הזבוב והעכבר.
"אני, זבוב-זומזוב."
"אני, עכבר-אפרפר, ומי את?"

התרנגול התיישר, נפנף בכרבולת שלו, שפשף בטפרים
וקרא עוד יותר חזק "אני תרנגול-בעל כרבולת זהב! הייתי
רוצה לחיות אתכם!"
וכולם ענו במקהלה "נשמח מאוד!"
והתחילו לחיות ארבעתם ביחד.

תרנגול הזדמן ליער. עבר יליד הבית, עצר, נפנף כנפיים
וקרא "קו-קו-רי-קו!"
ואחר כך עוד יותר חזק "מי, מי גר בבית הזה?"

כל אלה שגרו בבית יצאו לקראתו והציגו את עצמם.
"אני, זבוב-זומזוב."
"אני, עכבר-אפרפר."
"אני צפרדע-קרקרע. ומי אתה?"

"אני?.. אני ארנב-קצר-זנב. תנו לי מהר להיכנס. שועל
רודף אחרי."
נפתחה הדלת וכולם אמרו ביחד "כנס, נמצא לך מקום."
והמשיכו לגור בחמישה.

ארנב קטן רץ ביער, ברח משועל גדול. הוא דילג, הלך
ביער במעגלים וראה את הבית.
"הנה בית יפה!" קרא "ומי יכול לגור שם בפנים?" התחיל
לדפוק חזק בדלת. ואחרי הדלת עומדים הארבעה
ומפחדים לפתוח. בסוף ענה הזבוב בשם כולם "כאן אנו
גרים, אני, זבוב-זומזוב, ועוד עכבר-אפרפר וצפרדע-
קרקרע ותרנגול בעל כרבולת זהב, ומי את?"

"אני דוב בעל פרווה חומה. אבל היא רטובה עכשיו מאוד.
תנו לי להיכנס, להתייבש, להתחמם."
"היינו שמחים להכניס אתך" אמר הזבוב "אך אין כאן
מקום. סלח לנו!"
הדוב הצטער מאוד. איפה עכשיו יתייבש? איפה יתחמם?
בסוף עלה על הגג, להתחמם קצת ליד הארובה החמה.
רק שהבית לא החזיק את משקל הדוב והתמוטט תחתיו.
מזל עוד שאף אחד לא נפגע, כי הספיקו כולם לברוח.

החשיכו השמיים, סערה התחילה, רעם נשמע, ברקים
הבזיקו. התחיל גשם שוטף.
ובמזג האוויר הגרוע הזה הגיע לבית מישהו גדול מאוד.
הוא נהם בקול רם "הי! הי! מי גר בבית הזה?" הוא דפק
בדלת בחוזקה, כמעת והוציא אותה מהצירים.
הזבוב הוציא ללא פחד את ראשו דרך החלון ואמר "כאן
אנו גרים: זבוב-זומזוב, ועוד עכבר-אפרפר וצפרדע-
קרקרע ותרנגול בעל כרבולת זהב וארנב-קצר-זנב. ומי
אתה?"

וכולם התחילו לבנות בית. הפעם בנו ממש מגדל. והדוב
השתדל מאוד. עשה את העבודות הקשות ביותר.
ובסוף בנו בית-קומות. בית טוב יותר, גדול יותר, יפה יותר
מהקודם.
כולם התמקמו בו ועוד לאורחים נשאר מקום. עכשיו חיים
שם ביחד, כל השישה!

אחרי שהגשם עבר והשמיים התבהרו, התאספו כולם ליד
הריסות הבית.
"אין לנו יותר בית ואין איפה לגור" בכה העכבר.
אז ניגש הדוב, השתחוה עמוק לכולם ואמר "תסלחו לי.
אני אשם!"
"נסלח לך" אמרו לו "אם תעזור לנו לבנות את הבית
מחדש. ידעת להרוס, דע גם לבנות!"